

Henfende have bragt i Erfaring, hvor vanskeligt det er at faa flere Embedsmænd, selv om det er endog nok saa nødvendigt. Jeg tror ganske vist ikke, at man med Sikkerhed kan gaa ud fra, at det samme Antal af Personer i Centraladministrationen for Statsbanerne, som var tilstrækkeligt i 1885 ved begge Baneafdelinger, ogsaa vil være tilstrækkeligt nu efter Sammensmeltningen, thi selv om ogsaa Sammensmeltningen i og for sig kunde medføre nogen Formindskelse, saa er det jo afgjort, at der i disse 5—6 Aar er foregaaet en meget stor Udvikling paa Jærnbanedriftens Omraade, ikke fordi Banenettet i sig selv i nogen væsentlig Grad er udvidet, men der er blevet anlagt ikke saa faa Stationer og Holdpladser paa de forskellige Banestrukturer, Togenes Antal er forøget, og der er vel ingen, der er i den Grad indskrænket, at han tror, at man kan drive en Bane for den samme Udgift, naar der føres 8 Tog daglig fra hver Side, som, naar der kun føres 4 Tog, saa jeg tror, at en Forøgelse af Personalet i Forhold til den meget betydelige Udvikling, der er foregaaet af Trafikken, og den betydelige Forøgelse af Personalet haade paa Jærnbanestationer og ude i Landet og ved selve Driften har selvfølgelig ogsaa medført, at der maa være nogen Forøgelse, og maaste en ikke ubetydelig Forøgelse af Forretningerne i Centraladministrationen. Nu kommer dertil ogsaa den Omstændighed, at da Sammenslutningen fandt Sted, saa maatte Regnskabsvæsenet saa vel som Revisionen ordnes paa een Maade, og det blev da ordnet paa den mere fuldkomne Maade, som fandt Sted ved de tidligere Statsbaner, hvor Regnskabet og Revisionen vare noget mere fuldstændige end ved de sjællandske Baner. Man gik nemlig ud fra, at man maatte have det saaledes, at der kunde være fuld Klarhed over, hvorledes Forholdet var, og at der ikke kunde foregaa Misligheder ude omkring i Landet paa nogen Maade, uden at det kunde blive hurtigt opdaget. Naar man vilde give Afkald paa noget af det, af et nøjagtigt haade Regnskabs- og Revisionsvæsen, saa kunde man ganske vist indskrænke Personalet i disse Kontorer, hvor den største Forøgelse af Personalet har fundet Sted, og det kunde godt være, at det kunde betale sig, det er ikke godt at vide. Det kan være, at de smaa Misligheder, der kunde finde Sted, ikke vare af en saadan Betydning, at det var værdt at ofre noget paa at faa dem opdagede. Men der kunde jo ogsaa — saa forekommer det mig — foregaa saadanne Misligheder, at Staten kunde komme til at tabe meget betydeligt derved, saa jeg skønner heller ikke

rettere, end at Statsbanedriften maatte under alle Omstændigheder sitre sig imod, at noget saadant kunde foregaa i Større Stil, og det er heldigvis heller ikke foregaaet. Saa vidt mig bekendt, have Banerne ikke lidt noget som helst Tab i den Henfende, og de meget faa Misligheder, der ere foregaaede, ere hurtigt blevne opdagede. Det er jo heller ikke blandt overordnede Embedsmænd i Centraladministrationen, at Forøgelsen egentlig har fundet Sted, men det har derimod været blandt det underordnede Personale, og det har i finansiel Henfende mindre at betyde. Nu skal man dog ogsaa se hen til, at naar der i denne Bedrift, hvis Indtægter i 1885 tilfammen udgjorde vistnok omtrent 12 Millioner Kroner, der nu ere blevne forøgede til omtrent 16 Millioner Kroner, er foregaaet en saa betydelig Forøgelse af Indtægterne, saa maa der selvfølgelig ogsaa foregaa en meget betydelig Forøgelse af Trafikken og Driftsudgifterne og Forretningerne ved Banerne, saa det forekommer mig at være ret naturligt, om en ikke ringe Forøgelse af Personalet derfor har fundet Sted, og det vil heller ikke, fordi der er ansat en Del underordnede Personer — det er væsentlig Assistenten — kunne øve nogen synderlig Indflydelse paa Balancen i et Budget paa 15—16 Millioner Kroner. Jeg maa maaste med det samme henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at han vistnok i Gaar ved Sammenligningen af de danske og tyske Statsbaners Embedsmænds Lønninger foretog et medtagte, at de tyske Statsbanembedsmænd foruden Pensionsret ogsaa saa enten Fribolig eller Huslejegodtgørelse. Det er formodentlig en Forglemmelse af den ærede Ordfører, men jeg tror at, maatte henlede Opmærksomheden derpaa, fordi det har ogsaa nogen Indflydelse paa vedkommendes Løn. Naar den meget ærede Ordfører gjorde en Sammenligning mellem Resultatet af Statsbanedriften i de 10 Aar fra 1880 til 1890, og selvfølgelig der kom til et meget sørgeligt Resultat, som efter hans Mening alene skyldtes Sammensmeltningen, tør jeg dog maaste forsøge en Sammenligning af den første Del af denne Driftsperiode, de første 5 Aar, og jeg tror derved man kommer til et noget sikrere Støn over, hvor Aarsagen til de meget betydelige Stigninger i Driftsudgifterne dog egentlig ligge. Med Hensyn til de just-nyttede Baner skal jeg bemærke, at der ikke er foregaaet nogen væsentlig Forandring i deres Forhold. Ved Udgangen af Finansaaret 1880—81, var Overstubbet af disse 1,131,000 Kroner, og ved Udgangen af Finansaaret